

Mevlana Hz. Mevlana'nın Hayatı

Mevlâna 30 Eylül 1207 yılında bugün Afganistan sınırları içerisinde yer alan Horasan Ülkesi'nin Belh şehrinde doğmuştur.

Mevlâna'nın babası Belh Şehrinin ileri gelenlerinden olup, sağlığında "Bilginlerin Sultânı" ünvanını almış olan Hüseyin Hatibî oğlu Bahâeddin Veled'tir. Annesi ise Belh Emiri Rükneddin'in kızı Mümine Hatun'dur.

Sultânü'l-Ulemâ Bahaeddin Veled, bazı siyasi olaylar ve yaklaşmakta olan Moğol istilası nedeniyle Belh'den ayrılmak zorunda kalmıştır. Sultânü'l-Ulemâ 1212 veya 1213 yıllarında aile fertleri ve yakın dostları ile birlikte Belh'den ayrıldı.

Sultânü'l-Ulemâ'nın ilk durağı Nişâbur olmuştur. Nişâbur şehrinde tanınmış mutasavvıf Ferîdüddin Attar ile de karşılaştılar. Mevlâna burada küçük yaşına rağmen Ferîdüddin Attar'ın ilgisini çekmiş ve takdirlerini kazanmıştır.

Sultânü'l Ulemâ Nişabur'dan Bağdat'a ve daha sonra Kûfe yolu ile Kâ'be'ye hareket etti. Hac farîzasını yerine getirdikten sonra, dönüşte Şam'a uğradı. Şam'dan sonra Malatya, Erzincan, Sivas, Kayseri, Niğde yolu ile Lârende'ye (Karaman) geldiler. Karaman'da Subaşı Emir Mûsâ'nın yaptırdıkları medreseye yerleştiler.

1222 yılında Karaman'a gelen Sultânü'l-Ulemâ ve ailesi burada 7 yıl kaldılar. Mevlâna 1225 yılında Şerefeddin Lala'nın kızı Gevher Hatun ile Karaman'da evlendi. Bu evlilikten Mevlâna'nın Sultan Veled ve Alâeddin Çelebi adlı iki oğlu oldu. Yıllar sonra Gevher Hatun'u kaybeden Mevlâna bir çocuklu dul olan Kerrâ Hatun ile ikinci evliliğini yaptı. Mevlâna'nın bu evlilikten de Muzaffereddin ve Emir Âlim Çelebi adlı iki oğlu ile Melike Hatun adlı bir kızı dünyaya geldi.

Mevlana

Ömer Faruk Hüsmüllü tarafından yazıldı.
Perşembe, 05 Mayıs 2011 00:52 -

Bu yıllarda Anadolu'nun büyük bir kısmı Selçuklu Devleti'nin egemenliği altında idi. Konya'da bu devletin baş şehri idi. Konya sanat eserleri ile donatılmış, ilim adamları ve sanatkarlarla dolup taşmıştı. Kısaca Selçuklu Devleti en parlak devrini yaşıyordu ve Devletin hükümdarı Alâeddin Keykubâd idi. Alâeddin Keykubâd Sultânü'l-Ulemâ Bahaeddin Veled'i Karaman'dan Konya'ya davet etti ve Konya'ya yerleşmesini istedi.

Bahaeddin Veled Sultanın davetini kabul etti ve Konya'ya 3 Mayıs 1228 yılında ailesi ve dostları ile geldiler. Sultan Alâeddin kendilerini muhteşem bir törenle karşıladı ve Altunapa (İplikçi) Medresesi'ni ikametlerine tahsis ettiler.

Sultânü'l-Ulemâ 12 Ocak 1231 yılında Konya'da vefat etti. Mezar yeri olarak, Selçuklu SarayınınGül Bahçesi seçildi. Halen müze olarak kullanılan Mevlâna Dergâhı'ndaki bugünkü yerine defnolundu.

Sultânü'l-Ulemâ ölünce, talebeleri ve müridleri bu defa Mevlâna'nın çevresinde toplandılar. Mevlâna'yı babasının tek varisi olarak gördüler. Gerçekten de Mevlâna büyük bir ilim ve din bilgini olmuş, İplikçi Medresesi'nde vaazlar veriyordu. Vaazları kendisini dinlemeye gelenlerle dolup taşıyordu.

Mevlâna 15 Kasım 1244 yılında Şems-i Tebrizî ile karşılaştı. Mevlâna Şems'de "mutlak kemâlin varlığını" cemalinde de "Tanrı nurlarını" görmüştü. Ancak beraberlikleri uzun sürmedi. Şems aniden öldü.

Mevlâna Şems'in ölümünden sonra uzun yıllar inzivaya çekildi. Daha sonraki yıllarda Selâhaddin Zerkûbî ve Hüsameddin Çelebi, Şems-i Tebrizî'nin yerini doldurmaya çalıştılar.

Yaşamını "Hamdım, piştım, yandım" sözleri ile özetleyen Mevlâna 17 Aralık 1273 Pazar günü Hakk'ın rahmetine kavuştu. Mevlâna'nın cenaze namazını Mevlâna'nın vasiyeti üzerine Sadreddin Konevî kıldıracaktı. Ancak Sadreddin Konevî çok sevdiği Mevlâna'yı kaybetmeye dayanamayıp cenazede bayıldı. Bunun üzerine, Mevlâna'nın cenaze namazını Kadı Sıraceddin kıldırdı.

Mevlâna ölüm gününü yeniden doğuş günü olarak kabul ediyordu. O öldüğü zaman sevdiğine yani Allah'ına kavuşacaktı. Onun için Mevlâna ölüm gününe düğün günü veya gelin gecesini manasına gelen "Şeb-i Arûs" diyordu ve dostlarına ölümünün ardından ah-ah, vah-vah edip ağlamayın diyerek vasiyet ediyordu.

Mevlana ve FELSEFE

Mevlana'nın yaşadığı dönemde kelimelerle ilmiyle uğraşan alimler akla aşırı değer vermişler; akli sınırsız kabul ederek , din, konuların ispatında yalnızca akla dayanan felsefi delillere ve mantıki kıyaslara dayanır olmuşlardı. Bu bilgilerin , insanın akıl yoluyla hakikate ulaşabileceğini savunuyorlardı. Bu arada materyalist düşünceyi temel edinenler ; yalnızca beş duyuyla , hissedilenleri kabul edip , batıni duygulara değer vermiyor, metafizik gerçekleri inkara yöneliyorlardı. Bu durum insanların imanını ve semavi dinlerin gereğine ısrar ettiği gaybi hakikatlere güveni zayıflatmıştı. Kelam ilmi ise , yalnızca dış duylara ve kıyasa dayanan kuru , sınırlı bir ilim haline gelmiş; insanları görmediklerini inkar etme yoluna sürükler olmuştu.

Hal böyle iken ; Mevlana , kelam ilmine yepyeni bir bakış getirir. Bütün bu felsefi düşünceleri şiddetle eleştirir. Ona göre akıl tek başına metafizik gerçekleri kavramakta yetersizdir. İlahi hakikatlere ulaşmak için en iyi yol sevgidir, aşktır. Yalnızca dış duylara müşahede ettiklerine inananlar yanılır :

"Münkirin her delili: 'Ben görünenden başkasından bahsetmem, inanmam !' sözüdür. Hiç düşünmez ki, her nerede bir görünen varsa o , gizli hikmetlerden haber vermektedir. Hasılı , ilacın faydasının içinde gizli olduğu gibi; her görünen şeyin de hikmeti içinde gizlidir. " (Mesnevi, IV/2900-2903)

İnsan cüz-i akıyla ve şahsi görüşleriyle gerçek bilgi sahibi olamaz. Herkesin görüş açısı ve derinliği farklıdır. Mevlana bu konuyu açıklamak için şu hikayeyi anlatır: Hindistan'dan bir fil getirip, karanlık bir yere koyalar. Fili seyretmek isteyen halk oraya gelince , karanlıkta göremez ve ona dokunmaya başlarlar. Filin hortumunu tutan onu bir oluğa , kulağını tutan yelpazeye, ayağını tutanda direğe benzetir. Özetle herkes filin neresine dokunduysa , kendi zannınca bir hüküm verir. Fakat herkesin elinde bir mum olsaydı , halk fili bütün halinde görüp , onun neye benzediği konusunda yanılmayacak , görüş ayrılıkları kalkacak , herkes gerçek bilgi sahibi olacaktı. (Mesnevi, III / 1264/1273). Mevlana bu örnekle filozofların yalnızca kendi dar görüşlerine itibar etmelerini tenkit eder. Herkesin kendine has bir görüşü olduğu ve tek olan gerçeğe farklı yönlerden baktığı için ; hakikati bir bütün halinde göremeyip, yanılmaya mahkum

olduklarını belirtir.

Yine Mevlana felsefenin zayıf noktalarını belirtirken, akıl ve hisle deliller bulma ve kıyaslama yönlerini hatalı bulur, eleştirir. Bu hatayı ilk yapan şeytan olmuştur. Şeytan önceden büyük bir melekti. Ama Hz. Adem'e secde etmekle emrolununca ; "Benim aslım ateş, o ise topraktan yaratıldı. Bende nurlu , onda ise karanlık elbise var. " diyerek ; kıyas ile Adem'i hakir görmüş, kibre kapılarak secde etmeyi reddetmiş, neticede Cenab-ı Hakk'ın lanetine uğramıştır." (Mesnevi , I 3502-3509)

Böyle kuru bir akıl ile kıyasta bulunmanın yetersizliği insanı da hataya düşürür. Mevlana , bu konuda Mesnevi'de birkaç hikaye anlatır. Bunlardan biri , sağır bir adamın hasta komşusunu ziyarete gitmesiyle ilgilidir:

"Bir sağıra ; 'Komşun hastadır !' dediler.

Sağır kendi kendine dedi ki : 'Bu ağır kulaklı sağır, onun sözlerini nasıl duyabilir. ? O dudaklarını hareket ettirdikçe, ben de sözlerini tahmin ve zanla ölçer , anlarım. Ben ona 'Nasılsın ? deyince o ; 'Allah'a hamdolsun iyiyim der.' der. Şükreder , sonra ne yiyip içtiğini sorunca ; mercimek çorbası ve şerbet içtiği gibi bir şeyler söyler.

'Afiyet olsun ' der ve hekimin kim olduğunu sorarım. Elbette o terbiyeli komşu bana 'Falan kimsedir' der.

Ben de ; 'Onun ayağı mübarektir. Gittiği yerde hastalık yok olur.

Biz onu denedik , çok iyidir. Nereye vardığına , maksat hasıl oldu' derim !

O tecrübe sahibi , bu cevapları gönlünde tutarak hastaya gitti.

Halini sordu. Hastanın 'Ölü gibiyim!' demesine sağır şükredince , hasta üzüldü.

Sağırın söylediği sözlerden hastanın gönlünde diğer bir sıkıntı hasıl oldu.

Ne yediğini sorunca ; 'Yılan zehiri !' dedi. Sağır da : 'Ziyade afiyetler olsun' dedi.

Sonra ; 'Hekimlerden acaba tedavi için gelen kimdir ?' deyince,

Hasta ; ' Azrail'dir ! Ey adam var git !' dedi. Sağır da ; 'Onun işi gayet mübarektir.' dedi.

Hasanın yanından sevinçle çıktı. Bir müddet , 'Hal, hatır sordum' diye şükretti.

Hasta ise ; ' Bu bizim can düşmanımızmış, kötü niyetli bir komşuymuş, bilmiyordum.' diyordu.

Hastaya hal, hatır sormak teselli içindir. Bu ziyaret ise sıhhatin düşmanı oldu.

Sağırın caiz gördüğü kıyas yüzünden , on yıllık sohbeti de batıl oldu." (Mesnevi, I / 3466-3499)

Kıyasın yetersizliğine bir başka hikaye de gül yağı şişesini kıran papağanla ilgilidir. Sahibi

başına vurunca tüyleri dökülen papağan , başı kel birini görünce ; ” Sen de mi gül yağı şişesini döktün ?” diyerek kelin halini kendisiyle kıyaslar (Mesnevi, I/256-273) Ya da yerdeki idrar birikintisinin üzerinde ki saman çöpüne konan sineğin : “İşte derya , işte gemi, ben de gemisini idare eden kaptanım.” şeklindeki gülünç tasavvuru anlatılır. (Mesnevi , I/ 1129-1140)

Bütün bu örneklerle Mevlana, insanın sınırlı aklı ve dar görüşüyle yaptığı kıyasların yalnızca birer vehimden ibaret olduğunu ; felsefenin de hükümlerini bu yolla verdiği için gerçek bilgiye ulaşamadığını belirtir. Esasen Mevlana'ya göre bilgi gaye değil , ancak kişinin dünyada kendisine ve başkalarına faydalı olabilmesi için bir vasıttır. Dolayısıyla yalnızca müşahede ve şahsi tespitlere dayanan bilgi ve bu bilgiyi temel edinen felsefe, aşktan yoksun olduğu için yaratılış sırrından habersizdir.

İBADET

Mevlana, İslamiyet' in temel prensiplerine gönülden bağlıdır. Bu sebeple ibadet konusu eserlerinde çok açık bir dille ve geniş olarak yer alır. Bu konudaki fikirleri özetle üç temele dayanır: İbadetin gerekliliği, ibadetin samimiyetle yapılması ve ibadetin mükafatı.

Öncelikle Mevlana: “Ben cinleri de , insanları da ancak bana kulluk etsinler diye yarattım. ” (Zariyat, 51-56) ayetinde bildirildiği gibi ; insanın her işe kabiliyetli olmasıyla birlikte asıl maksadının Hakk'a ibadet etmek olduğunu belirtir. İnsan kulluk etmek için yaratılmıştır. (Mesnevi, III / 3006- 10; Fihi Mafih,24-25). Diğer yandan kulluğun yalnızca düşünce ve sözlerle gerçekleşmeyeceği; ibadetlerin, insanın Cenab-ı Hakk'a inancı, sevgisi konusunda birer şahit olduğunu dile getirir:

“Sevgi (Kulluk), fikir ve manadan ibaret olsaydı, bize oruç ve namaz lüzumlu olmazdı.

Bağlılık ve sevgiden bir eser olsun diye dostlar birbirine hediye verirler .

O hediyeler, bağlılığın ve sevginin şahitleridir. Yani onlarda samimiyet ve beraberlik gizlidir.

O ihsanlar, gönülden meydana gelen sevginin görünen şahitleridir..” (Mesnevi, I / 2725-28)

“İster namaz ve oruç , ister hac ve cihat olsun hepsi itikat için birer şahittirler.

Oruç; onun helalden bile sakındığına, harama ulaşmasının imkansızlığına şahittir.

Zekat , malını dağıttığı için şahittir. Artık başkasının malına kem gözle nasıl bakabilir ?

Ama o şahitler yalancı iseler, İlahi adaletin hakimince makbul olmazlar.” (Mesnevi, V 184-92)

“Çekirdek kabuksuz ekilirse yeşermez , kabuklu ekmek gerek.” Sözleriyle Mevlana; dinin kurallarla ve ibadetlerle sınırlanan kurallar yönünü kabuğa benzetir ve kabuğun önemini belirtir. Ancak fidanı asıl yeşerten kabuğun içindeki özdür. Bunun gibi ibadetlere önem veren de ; görünüşü beden hareketleri değil; özüdür. Bu öz ibadetten alınan zevktir. “Bizim Peygamberimizin yolu aşk yoludur, biz aşktan doğmuşuz” diyen Mevlana, dinin emir ve hükümlerini yerine getirip, ibadet ederken şekilci veya taklidi olmayı bırakıp , tahkiki olmayı tavsiye eder. İbadet ederken , kul; tam bir teslimiyet ve samimiyet içinde olmalı , asıl dindarlık gönülde filizlenmelidir.

Taklit konusunda Mesnevi’de şu hikaye anlatılır:

Bir sofi yolculuğu sırasında gecelemek için bir tekkeye gelir, eşeğini ahıra bağlar, suyunu ve yemini verir. Tekkedeki diğer sofiler parasızdır. Gizlice eşeği satıp parasıyla yiyecek alırlar. Akşam yemekler yenir, hep birlikte semaa başlarlar. İlerleyen saatlerde coşkunluk artar ve “Eşek gitti, eşek gitti !” diye usul tutarlar. Eşeği çalınan sofi de taklitte “Eşek gitti !” diye bağırır durur. Sabah herkes tekkeden ayrılır. Sufi eşeği almak için ahıra gidince , bulamaz. Hizmetkara sorar , o da olanı biteni anlatır. Sufi : “Neden akşam gelip bana söylemedin?” deyince hizmetkar : “Söylemek için geldim ama sen onlardan daha coşkun olarak “Eşek gitti” diyordun. Ben de arif adammış, her şeyi biliyor, benim söylememe gerek yok dedim.” (Mesnevi, II / 520-71)

Taklidin böylesine değersizliği , hatta zararı anlatılırken; Mesnevi ‘de bir başka hikaye de samimiyetin, gönülden bağlılığın önemine dairdir: Hazret-i Musa yolda bir çoban görür. Çoban Hakka münacat etmektedir:

“Sen neredesin ? Sana kulluk etsem , çarığımı diksem, saçını tarasam.
Çamaşırını yıkasam, sabah akşam sütünü hazırlasam.
Elini öpsem, ayağın ovsam , yatma amanı yerini temizlesem.
Bütün koyun ve keçilerim sana feda olsun. Bu hay u huy hep senin zikrindedir. ”

Bu sözleri duyan Musa çobanı azarlar; Cena-ı Hakk ‘ı insanlara ait sıfatlarla anmanın yanlışlığını , Hakk’ın bütün bu sıfatlardan , elden , ayaktan, çamaşırdan, yiyip içmekten münezzehe oluşunu ve bu sözlerin küfür olduğunu söyler. Çoban pişman olur, gönlü dertle dolu çöllere düşer. Bu sırada Musa’ya Hak’tan vahiy gelir:

“Bir kulumuzu bizden ayırdın.
Senden istenilen kavuşturmak, yakılaştırmak iken; acaba ayrılığa sebep nedir ?.
Herkesin huyunda bir iyilik vardır. Herkese bir hususiyet bağışladım.
Ona göre iyi olan sana kötü, ona göre şeker tadı senin için zehirdir.
Yüce zatımız her şeyden müstağnidir, en yüce vasıftan da , en alçaktan da .
Hintli’nin medhi Hindi, Sindli’nin medhi Sindi ıstılahla olur.
Onların tesbihi benim içindir ama o tesbihleri kendilerini temizler.
Dile ve söze bakılır sanma . Bizim baktığımız gönül ve haldir.
Kalpte huşu varsa biz ona bakarız, görünüşte hüşusuz bile olsa .

Aşıklar her nefes yanarlar. Viran köyden vergi alınmaz.
Sözde yanılrsa bile ona bir korku yoktur. Şehit kan içinde olsa da yıkanmaz. ”

Hazret-i Musa , Hakk'tan bu hitabı alınca; çobanı bulmak ve özür dilemek için aramaya başlar.
(Mesnevi, II / 1737-95)

Mevlana bu hikaye ile Hazret-i Peygamber'in : “Kolaylaştırın, güçleştirmeyin. Müjdeleyin, nefret ettirmeyin ve işlerde kolaylık gösterin” hadisi gereğince , dñi kurallara uyma zorunluluğunu ; bu esasların ruhundan ayrılmamak kaydıyla sevgi, ümit ve tolerans anlayışıyla benimsetmeye çalışır. Diğer yandan ibadette şekil ve sözün değil; tam bir samimiyet , ihlas , tevekkül ve gönül bağlılığının esas olduğuna işaret eder. Ona göre taklidi ibadet edenler “saman arzusuyla Mushaf taşıyan merkep”, taklidi ağlamak da “kağnın inleyişi” gibidir. (Mesnevi, II / 501-06)

Bedeni ibadet eden , ancak ruhu secde etmeyen harap gönülleri içsiz cevizlere benzeter:

“Kulun ibadetlerine güzellik katan , ondan alınan zevktir. Çekirdeğin ağaç olması için , çekirdeğin içli olması gerekir.” (Mesnevi, II / 3432)

bu yönüyle ibadetin bir diğer özelliğide , müminle münafığı birbirinden ayıran bir mihenk oluşudur:

“Münafıkla mü'mini namazında gör. Biri riya, diğeri ibadet ve yalvarmak için kılıyor.

Oruç, hac, namaz ve zekat mü'min ile kafirleri belirtir.

Mümine ibadet ebedi bir safa , nifak sahiplerine ise can derdidir. ” (Mesnevi, I / 296-98)

İbadetleri ihlastan uzak , gösterişte kalan kimseler; miski tenine süren, ruhu nahoş kokularla dolu insanlar , ibadetleri de çöplükteki yeşillik ve apdeshanede biten gül gibidir. (Mesnevi, II / 269-73)

Mevlana, bütün ibadetlerin yerine getirilmesi konusunda titizlikle durur; fakat en çok üzerinde durduğu ibadet namazdır. Müminin miracı olan namaz , Cenab-ı Hakk'a ulaşmada ilk merhaleidir:

“Çünkü şükredene nimetinin arttırılacağı vadolunmuştur. Secdenin karşılığı da Hakk’a yaklaşımdır.

Rabbimiz: ‘Secde et de yaklaş’ . (Alak, 96/ 19) buyurdu. Bedenlerimizin secde etmesi, canı hakka ulaştırır. ” (Mesnevi, IV / 11-12)

“Hazret-i Peygamber: ‘Rüku ile secde , Hakk’ın fazlından kerem kapısını çalmaktır. ‘ buyurmuştur.

O kapının halkasını kim çalarsa ; o, ebedi bir lütuf ve devlet bulur” (Mesnevi , V / 2056-57)

İbadetlerin en büyük mükafatı Cenab-ı Hakk’ın rızasını kazanmak, O’na yaklaşımdır. Ancak Allah’ın lutfu ve keremi çok geniştir. İbadet edenlere sayısız karşılığa bulunur.

“Secde ve rükua vardın mıydı, onlar cennet bahçeleri olur.

Elinle bir sadaka veya zekat versen ; onlar o alemde ağaçlık, çimenlik olurlar.

Sabrın cennet ırmağı olur, sevgi oradaki sütten pınarlar gibi.

İbadet zevki bal ırmağı, kulluktan duyduğun şevk şarap pınarlarıdır. (Mesnevi, III / 3749-84)

Dünya gibi, burada yapılan işler de geçicidir; ancak her işin karşılığı kalıcıdır.

“Hak tarlasına, tertemiz tohumlar ekilsin de onlar hiç bitmez olur mu?

O’ nun bahçesinin mahsulatı sayısızdır; bu , Allah’ ın arzı geniştir demektir.

Bu fani arz bile mahsul verirken , Hakk’ın arzı genişlikle ebedileşir.

Bu yerin mahsülü hadsiz hesapsızdır, en küçük bir taneden yedi yüz tane hasil olur. ”

(Mesnevi, IV / 780-83)

İnsan ömrünü bir altın kesesine , geceyle gündüzü de sarrafa benzeten Mevlana; bu kesenin bir gün boşalacağını , yalnızca ibadetlerle eksilenin tamamlanabileceğini söyler:

“Öyleyse eksileni karşılık koyarak tamamla ki : ‘ Secde et de yaklaş !’ ayetinin maksadı hasil olsun.

Dünya işinde bu emek , bu gayret nedir ? Din işinden başkasıyla bu kadar uğraşma !”
(Mesnevi, III / 127-28)

“Taata ve ibadetle meşgul ol. Ta son nefesine kadar bu yoldan ayrılma.

Atatürk’ün mevlana ilgili bazı görüşleri:

“-Ne zaman bu şehre gelecek olsam, içimde bir heyecan duyarım. Hz.Mevlana düşünceleriyle

benliğimi sarar. O çok büyük bir dahi, çağları aşan bir yenilikçi...””

“- Mevlana, Müslümanlığı Türk ruhuna intibak ettiren büyük bir reformatör... Müslümanlık aslında geniş manasıyla hoşgörölü ve modern bir dindir. Araplar onu kendi bünyelerine göre anlamış ve tatbik

etmişlerdir. Sıcak bir iklimde oturan, suyu nadiren kullanan, genel bir hareketsizlik içinde ömür süren Badiye Arapları için günde beş vakit abdest ve namaz, çok ileri seviyede bir yaşama hareketidir. Hz.Muhammed insanları uyuşukluktan harekete sevk etmiştir. Sarp dağlar, yüksek yaylalarda at koşturan, erimiş kar suları ile yıkanan Türkler için abdest ve namaz çok tabii olmuştur. Mevleviliğe gelince, o tamamen dönerek ayakta ve hareket ederek Allah’a yaklaşma fikri, Türk dehasının en tabii ifadesidir.”

“-Eğer Mevlana’yı sizler gibi kavramak gerekirse, o büyük insanın ruhu dertlenir, biz de belki bir saygısızlık göstermek zorunda kalırdık. Mevlana’yı ululuğuyula kavrayabilmek için medresenin dar kapısından geçmemiş olmak gerek.”

“-Eğer, Hz.Mevlana’yı hakkıyla tanımak ve benimsemek için ziyarete gitmekte olduklarına inansam öteki dergahların da açılmasını sağlardım. Çünkü, Hz. Mevlana’yı tanımak ve anlamak zaten diğer tüm tehlikeleri de ortadan kaldırmaktadır.”

Mevlana Celaleddin-i Rumi – Sözleri

Gel, gel...

Yine gel.

Kafir, mecusi, putperest olsan da yine gel...

Bizim dergahımız umutsuzluk dergahı değildir.

Yüz kere tövbeni bozmuş olsan da yine gel...

Şefkat ve merhamette güneş gibi ol,

Başkalarının kusurunu örtmekte gece gibi ol,

Sahavet ve cömertlikte akarsu gibi ol,

Tevazu ve maluliyette toprak gibi ol,

Hiddet ve asabiyette ölü gibi ol,

Ya olduğun gibi görün, ya görüdüğün gibi ol...

Aslen Türkest egerçi Hindu guyem.
(Her ne kadar Farsça söylüyorsam da aslım Türk'tür.)

Kamil odur ki; koya dünyada bir eser,
Eseri olmayanın, yerinde yeller eser.
Kimin aşka meyli yoksa, o kanatsız bir kuş gibidir; vah ona
Kim benlikten kurtulursa, bütün benlikler onun olur.
Kendisine dost olmadığı için herkese dost kesilir.

Duy, şikayet etmede her an bu ney,
Anlatır hep ayrılıklardan bu ney.

Der ki feryadım kamışlıktan gelir,
Kim işitse gözlerinden kan gelir.

Ayrılıktan parçalanmış bir yürek,
İsterim ben; derdimi dökmem gerek.

Kim uzak tuttuysa yardan canını,
Öyle bekler, öyle vuslat anını.

Her mekanda ağladım, ah eyledim,
Kim ki gördüm, cümleyi dost belledim.

Herkesin zannında dost oldum ama,
Kimse talip olmadı esrarıma.

Hiç değil feryadıma sırrım uzak,

Mevlana

Ömer Faruk Hüsmüllü tarafından yazıldı.
Perşembe, 05 Mayıs 2011 00:52 -

Aşına ol nura, nerde göz, kulak.

Ten canın aynasıdır, hem can tenin,
Lakin olmaz can gözü her kimsenin.

Aşk ateş olmuş dökülmüştür ney'e,
Cezbesi aşka karışmıştır mey'e.

Yardan ayrı dostu ney dost kıldı hem,
Perdesinden perdemiz yırtıldı hem.

Mesnevi'den

Cahil olanların merhameti ve lütfu azdır....Mevlana

Her kanat denizi aşamaz.....Mevlana

Herkesin bakmadığı yonden bak dünyaya. MEVLANA

İçteki kiri su değil, ancak gözyaşı temizler....Mevlana

Köpeklerin dudakları değdi diye deniz kirlenmez....Mevlana

Körler çarşısında ayna satma , sağırklar çarşısında gazel atma....Mevlana

Mevlana

Ömer Faruk Hüsmüllü tarafından yazıldı.
Perşembe, 05 Mayıs 2011 00:52 -

Kötü adın çirkinliği harften, deniz suyunun acılığı kap'tan değildir....Mevlana

Su ateşe galipdir, ancak bir kaba girerse ateş osuyu kaynatır, yok eder.....Mevlana

Çoban uyudu mu kurt emin olur

GOZ YASLARI MERHAMETE DEĞİLDİR.YUREK YANMADIKCA GOZ
YASARMAZ.(MEVLANA)

Nice insanlar gördüm, üzerinde elbisesi yok.
Nice elbiseler gördüm, içinde insan yok.

Eşekten şeker esirgenmez ama eşek
yaratılışı bakımından otu beğenir.(blöfe)

Korkunç bir kurban bayramı olan kıyamet günü,
inananlara bayram günüdür, öküzlere ölüm günü